

JUHÁSZ FERENC

Halott ház a dombon

*Ne menj az elhagyott házba! Ne menj a halott házba!
Ott áll a dombtetőn sárgán. Ott áll a föld-szíven zölden.
Bozont-bokrok zöld, kusza hab-sörényével benőve,
leveles tajték-nyállal, feketedrót gubanc-szövedék ággal,
virágcstillag-fehérrrel, rózsaszín kürt-köpeny virágvárázssal,
körtefa, diófa, szederfa, vadrózsasaláng szűz tüskefelhő
lövell föl, mint zöld láva, lövődik, mint zöld gejzír,
hull alá, mint zöld spárga, lakk-szikra zöld esernyő,
nyitott esernyő ott a háztetőre ontva, a ház-csöndre kibontva,
mint részeg hányadéka, a vad szív-föld zöldszagú okádéka,
élve rohad zöld köddé, pára-kazal zöld tűzzé,
folyékonyan és csöndben, akár a dermedt sikoly az úrben
özönlük rá a ház-hátra, kiszúrt-szemű cseréptetőre,
a zöld a még pirosra, mint döglött, rothadó ősgyíkra,
akár egy sárkánygyíkra a Föld ember-nincs-még korában,
az ősgyíksárkány hátpikkelyére, a csontsziklatű-hárfás
páncél-ős öltözetre, a sziklaborítás asszonyi csipogásra,
a bodzabozót rücske, szürke-kéreg szenny-ing orgonafa-gyászra,
mint az Istenkáromlás Ördög-hörgése, sátánfüty vihogás-átka.
Zöld bozótühögés bajsza a pincebejárat vaspánthegy-pajzsa.
Ne menj az elhagyott házba! Ne menj a halott házba!
Az ablakokat ellopták, a Krisztus-csuklói szögű ablak-keret deszkát
és hol van a rozsdás szög-seb, hol van görcs-mellbimbós deszka?,
az ablak-vasrács rozsdás négyszögek szúrós dohosság-lapja,
csíp, mint a csalán-erdő darázsfüllánk zöld szúrás-tűzlevél,
mint a méreg-gyász önvédelem, ha belezuhansz kócos gyerekként.
Ne menj a sárga házba! Ne menj a halott házba! Ne menj!
Bent vályogszag, hűgyszag, porszag, szarszag, csalánbokor, földrongy,
vipera, egér, sündiszó, mályva, penész, dróttüskés drótágy,
bagoly, pók, fecskefészek: sárkosár nárcisztalan üresség,
pókháló-függönyök lengnek, gyémántselyem halotti zászlók,
mintha gigászi tehénszájból folya a szakállas fény-nyál,*

pókháló-dzsungel fénylik, gerendákig borzolt kövér hab,
 mintha selyemcérna-gömbbe lennél rabként beragasztva,
 és sok kövér varangy pislog, izzadtan, ragyásan zölden,
 szemük feketecsíkos bőrtemplom két látás-dió heréje,
 és büdösek, mint az átok, mint vén boszorkánykurva átka,
 bent szőrpina-láncú csíkos vászonravatal-matrac,
 emberürülék fehérre száradva, vizeletszag-pára, a falon vizelet-sziget,
 és mindenütt a póknyál, átlátszó szerkezet-nyálka oszlop, dúc, pillér
 selyempor, vonalszálka, vonaldúc selyemkévék kocsikerék-pókselyemből,
 az egész ház pókselyem-füst, gomolylás, mintha Cezanne pipázna.
 Ne menj az elhagyott házba! Ne menj a halott házba!
 Itt élet volt, most halál van. Ravatalcsönd éj-sötétben.
 És meggyilkolt angyalok rohadnak a pók-rácson átszűrt fényben,
 szárnyuk egymásra hajtva, szárnyuk egymásra hullva
 mint az avarlevelek barna toll-korhadás selyembizalma
 és szemük akár az érett almák pirosan, zölden, kéken ragyognak.
 Pedig szemük kiszúrva, pedig mind szemhéjtalan érett sötétség. Fényvak.
 És kukacos angyalszívek égnek, halomban sisteregnek
 a rongypor-terítéken, az üszkös padló-csontváz-bordákon.
 Ne menj az elhagyott házba! Ne menj a halott házba!
 Ott denevérek vihognak babér-ág bőrlevél-bajusszal kéken,
 piros sugárzás-szemmel, s a levegő-láz vörös szemcsöcsökből szőnyeg,
 mint piros gyöngyökből fűzött függöny látásvér-lobogásuk,
 mint pala-esernyők szilárdan nyihognak, jajgatnak, nyikorognak,
 mégis puhán suhogva, szőrtulipán kakasfejekkel árván,
 kinyílt a szekrényajtó, a fehér zománc-sparherd ajtaja nyitott csönd,
 a tükör a rozsdavirág-falszögön, mint a ködsűrű napfölkelte
 foncsor-ezüstjén légszar: hidak, ívek, csóvák barna pettyhalom-síkból,
 olyan az, mint a puszta, téli jégvártya-szemekkel, ló-járás, birka-járás,
 tehén-járás víz-szemű lukakkal, patanyom vak tejutakkal,
 barna gríz, sárga rizs penész-herpeszes befőttesüvegekben, nehéz

[kő-szilánkokká

összeolvadva, akár a krumplicukor, akár a jégcukor-röghasábok,
 zöldparadicsom üvegben penész-békákká varázsoltan, takony-uborkák,
 és mindenütt széttaposott mezítlábnymok közt csikkek, rúd-centi szopókák,
 szőrösek, papírrongy-tücskök, mint eltaposott csótányok, virágállat-roncsok
 kiszáradt tengerfenéken, szén-csipke csikóhalak, szőrvirág temetőföld,
 ott igazolvány, lukas bögre, rozsdásdrót, a fogasfogon öreg szoknyák,
 és kihúzott fiókok, bőrkabát a zöld szék-karfán, ráncosan, tört lakk-zománccal,
 mint a levedlett gyíkbőr hártya-lábakkal, hártya csuklya szem-celofán

fejjel, pórusosan és gyúrten, barna mozaik-sakktábla, mint görbére olvadt óra
Salvador Dali festményén, a megállt időt mutatva, higany-mutatószálak,
gyógyszer-levelek görbén, fehéren, kéken, mint kilukasztott villamosjegy,
a tablettá-kinyomástól átlátszó sárga kis fődők, műanyag-sapkák,
műanyag-láboskák az ezüstben, ezüstpapírpénz lábospődővel.

Ne menj a régi házba! Ne menj a halott házba!

Ott padlásról lóg az emlék! Az a fordított vad mennyország!

Az a pokol előszobája! Az az ördögök rothadás-anya, az a kimúlás öble.

A kályhaluk a falban, mint halál-odú a fában, szakáll-odú fatörzsben,
füstszőrös, fűsthínáros korom-peremmel, koromgyűrű-bilincsel,
ne menj az elveszett házba, a ravatal-fény halál-lakásba,

a kályhaluk a falban kormos pokol-bejárat, füstös pokol-kijárat!

Abban a büntetés van! Abban a bűnhődés van. Fekete-segglik,

fekete végbél-kijárat, abban fekete cső van, ott függőleges pokol van.

Te nem láttad, én láttam: a málladékrongy vályogfal-szögletnek

támasztva áll négy csontváz, négy kopasz-koponyás csont-létra.

Az egyik pókszál-tüllruhás csontváz csontvilla-kezeiben fakanál van,

a másik csont-templom kezében merőkanál, tű, babrosta

a harmadik csontváz-kézben fapipa: kampós rózsafa-kérdőjel

s mint a Cezanne-festmény kocsmaház kártyázói közt

a pipás, pipával szájában a szentséges szent játék, az ajándék-füst,

a negyedik csonthorgony-kezeiben nyitott könyv, mintha lapozna,

s a könyvlapokon vastag ujjenyomatok nyálból, fénypajzsok a nyárból,

a fénypikkely áradásból arany-nyál pénzek, halotti vén pecsétek. Bölcső.

S ajtón, ablakon, rácson, a nyitott elmúláson betódul a növényzet,

behömpölyög a zöld füst, bezúdul a virágzó zöld növényi láva:

galagonya, szederinda, vadrózsa, tuja, kökény, som, zöld csalántűz,

[fehér bodza.

És sárga marcipán-csillagocskák, kék kürtöcskékből tőgyek,

száraz gally élő gallyba bozontosan keverve, fehér hajjal befűjva,

hidak a vas-szándékba, ágtüskék zöld drótokba gabalyodva.

Ne menj az elveszett házba! Ne menj a halott házba!

Az mintha kripta volna, száraz, zöld, embermagas-bukszus-téglás

cserje-kerítés-keretben, temető-kerítésben, növényrác-drótüveg-dobozban,

és legyek milliója, mint nyitott tenyérrel a dög-levegőbe szórt mák,

két tenyérrel a levegő-hőbe vízszintesen és kockásan hintett mákszemek

fekete lapja, síkja, gyászos pörgés-korongja, súlytalan súly-arány virága,

akár a levegőbe szórt mákszemek milliárdja, mákszemek felhő-ragálya

és csupa petty, pont, zengés-rög szem-súlyokkal feketén cikázva

üveg-csereesznye fejjel, prizma-rácsá osztott pórusos pászit-gomba szemmel,

*hártyszegés-pontok, mákfejek üveg-tollal, ajakcsizma szívó-szakállal
a légytömeg-négyzetek, szálló légytömeg tömb korongok, akár a gyász zenéje,
légytömeg-szitarácsok fekete felhőnyál habzása, kürtje, máza, vak zizegése.
S ott lenn a kripta-szobában nagymama ül a karszékben, mélyen lóg,
akár egy függőhíd, homorúan horpadt, akár egy avarzászló barna*

[süllyedésben,

*pókhálócsipke-blúzban, mint behavazott avar-sír a népvándorlás-időben
fehértök koponya-arcán szemüveg drótkeretből, a szemüveg-szárak,
mint a fekete pázsitszigetek-gomba karmocska-tarló fekete légy lábak,
fehértök koponyáján nagy fehér süveg molyokból, szikrázó molylepkékből
és kontylepke-süvegéből millió molylepke ló föl, akár a vulkán füstől,
akár egy gobelin-képen szárazan és féhéren ül nagymama a karszékben,
mint aki koporsóba száradt, nincs benne öröm és bánat, búslakodás,
lóg, mint légygökér kősóban, mint feltámadás a koporsóban,
és a molylepkék ragyogva égnek, mint szikra-pikkely a szenvedéstől
a sercegő rőzsetűzben a szőlő-téli alkonnyatban, mint a jutalom a kamatban,
egyik csontpók-kezeben fanyeles horgolótű, másik lószúnyog-kezeben
picinyke bölcső fából, picike gyermek-jászol, csecsemő-védelemvályú.
A másik nagy karszékben, a virágmintás, rostos szövethuzat-zenében
nagyapa ül, a csont-rab, redves, szikkadt és odvas fekete fogsoraiból
kis gyökérpipa lóg ki, vörösfalu dohány-üst, fa-kérdőjel hamu-kancsó,
akár egy sonka-kampó zsírosan és rozsdásan csüng ott az elmúlásban.
Ne menj az elhagyott házba! Ne menj a halott házba!*

*Ott a növény-árny kupolákban, a gótikus, csíkos fényötét árnyék-homályban
legyekből rezgéspont-szönyeg, fekete drótszivacs-szönyeg, mint tömör*

[alom-rezgés

*vastag, sűrű, pihe-nehéz, átlátszó, fekete lihegésből bűdös rezgéspont-láptőzeg,
cikkán, szitál, sír, lobban, nyafog, nyí, lobog, súlytalan ráng, mint temetési*

[zászló,

nyihog, röhög a fekete vastag, aligsúly légyhad, mint légyrezgésből szótt fekete

[vak ló,

lebeg a levegőben, két méterre a földtől, akár egy gyász-Pegazus, legyekből

[csődör-kentaur,

*ráng, libeg egy darabban és mégis mozdulatlan, mintha egy köd-sziget úszna,
mint a fekete rosta sejtessen s egy-darabban, nyafogva dögre-éhes, zokogva*

[öntudatlan,

*mint vas-szivacs asztal-lap, mint polyva-szita, szélfújta deszka-forgács,
húz, zizeg, zümmög, átkot-köp, gógicsél, vékony akár a csecsemő-sírás,
visít, sikít, egymást-lökdösve tolong, fekete felhő fekete felhőt taszigálva.*

És a kifosztott házban és az elhagyott házban büdösek a rongyok, dohszagból
[harangok.

Ne menj a régi házba! Ott áll a dombtetőn sárgán!
Ott nem találsz apádra! Ott csak élet-szenny, ember-ganéjdomb van.
És a fehér-szenny falban, a malterrongy vályogfalban gomba-kalapú vasszög.
És a konyhasarokban kígyó, isten-dühe szégyen: Légy-galaxis szárnyú ördög.
Ne menj az elvesztett házba! Ne menj a halott házba!
Ne menj a dombtetőre! A sárga vakolat-bőrű pikkely-foszladék házba,
amely, mint döglött mesebeli sárkány már döglemez-rothadékban.
Kint zöld őrjöngés, a növényzet virágzó levélkés-szenvedélye,
mint zöld hab-kazlakból felhő, rezgés-nyugalom lomha tavasz-tűz,
bent a kripta-sötét száraz közönyben, a lehetetlen-gyáva kifosztás-büdösben
a boldog szűz csontvázak fehér-rács süppedék-létváz-örömben
a sárga váz-rácsok szén-fekete csönd-kristály szilánkokkal kitömve,
betömve sötét alázat-rongyokkal, póknyál-kalapban, pókszál-kesztyűben,
s a hallgatás-öröklétek, mint ledöntött sírszobrok fehér oltott mésszel leöntve,
kő-Szűzmária, kő-Jézuskrisztus, fehérre meszelt Kálvária-szobrok,
s nincs haj, hím és nőstény szeméremszőrzet, se hónaljiszőr izzadt barna bokra,
se szemöldökszőr, se szempilla, se taknyos bajusz, nyálfürtös szakáll-szóló,
nincsenek körmök a csontujjvégeken, a kezeken, lábakon zöld gomba-körmök,
mint apró gyöngyteknőcök hátkagyló dióhéj fele, mint tenger-aprópénz:

[gyöngy-kagylócskák!

Csak a falba-vert Isten-vén vasszögön rosta, rácskalap nyakára spárgahurok
[kötve,
tört széken törlőkendő, feketecímeres piros temetőbogártól fürtös,
[temetőbogártól pettyes,
mint gyilkos vérfröcskölés gyásznéma pettye, sűrű páncélzat zománc:

[bogárfürtök.

Az vérszakáll: bogaraktól, az vérgyász totem-álarc fapapír-sírhalmbokból.
Ne menj az elhagyott házba! Ott áll a dombtetőn sárgán, mint
nagy késsel félbevágott gerezdes sütőtök, ott áll kígyószem-sárgán
üregessé aszalva, kirohadt mag-gombóc gyomra, poshadt a tökgyomor-hab,
s a magvak szétszórt, száradt gumi-óvszerek: a fehérsárga hártyafillérek,

[hártyaagombok.

Száraz nyál-ablakok sárga csontkeretben, Péter hártyafülei a fűbe keverten.
Törpe-pénz fehér csigaházak, lengve a göndör fű-gyapjon, fehér kalászkövek.
Ne menj az elhagyott házba! Jövőd ott nem találsz. Jövőd ottan: a Semmi!
Jövőd ott: ami nem volt, jövőd a kegyetlen gyík-száj, gyík-nyelv.
Légyfogó csönd-harapás. Zizegés-nyelű csőkiürt-száj, fogatlan száj-kopaszág.
Jövőd ott nem találsz, csak ami maradt rendetlenség. Másból jött: idegenség.

A tető, mint sárkányhát, amire a fény lépett, amire a tűz lépett,
aranyba öltözött úrból aranycipő, aranycsizma a vak-rosta piros pikkelyekre.
Ne menj az elvesztett házba. Még kiűznek onnan furkósbottal, góggel kivernek,
az új gazda új cselédje, a régi cseléd rádiüt barna-bunkós botjával:
ami parancs-szigora csápjja, fekete darázscsáp-bunkó, potroh-fejű döglégy.
És mint a barna-fehér foltos ló a völgyben néz rád az új gazdagság,
piros albinó szemekkel, akár a vörös-szemű, szaros-csizmás sátán,
s a ló hatalmas rózsaszájában vas-pallos, az új isten fényes vaskardja,
az isten-ítélet vasa, az új-közöny, új-gyűlölet izzó lángharag-kardja,
a rózsaszírom-cimpák között a nyeles penge, a lófogsorok ember-villáma.
Ne menj az elhagyott házba! Ne menj a halott házba!
Hisz bűnösök mi lettünk, azzal, hogy egymást szeretjük.
Mi követtük a bűnt el a testtel, a vággyal, a hittel, a gyönyörű szerelemmel,
a vággyal, a halállal, minden csók-láztudással, elmúlni-nem-akarással.
Hát kiűzettünk mi abból a zöld növény-haláltemplomból.
Kiűzettünk szarcsizma-toporgással, tétova tegnap-volt-ácsorgással
ahol lehattunk volna régen: az Elképzelt Paradicsomból!

